

9. navadna nedelja – leto C

Jezus ozdravi stotnikovega služabnika

Potem ko je končal vse svoje besede pred ljudstvom, ki ga je poslušalo, je prišel v Kafarnáum. Neki stotnik pa je imel na smrt bolnega služabnika, ki mu je bil zelo drag. Ko je slišal za Jezusa, je poslal k njemu judovske starešine s prošnjo, da bi prišel in rešil njegovega služabnika. Prišli so k Jezusu in ga vneto prosili: »Vreden je, da mu to storiš. Rad ima naš narod in shodnico nam je sam sezidal.« Jezus je šel z njimi. Ko ni bil več daleč od hiše, je stotnik poslal prijatelje s sporočilom: »Gospod, ne trudi se! Nisem namreč vreden, da prideš pod mojo streho. Zato se tudi nisem imel za vrednega, da bi prišel k tebi, ampak reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen. Kajti tudi sam sem postavljen pod oblast in imam vojake pod seboj in rečem temu: »Pojdi« in gre; in drugemu: »Pridi« in pride; in svojemu služabniku: »Stôri to« in stori.« Ko je Jezus to slišal, se je začudil nad njim. Obrnil se je k množici, ki ga je spremljala, in rekel: »Povem vam: Niti v Izraelu nisem našel tolikšne vere.« In ko so se poslanca vrnil domov, so našli služabnika zdravega. Lk 7,1-10

Vreden je, da mu to storiš

V ušesa me zbode izjava Jezusovih učencev: »Vreden je, da mu to storiš.« Na drugi strani pa ugotovitev stotnika, ki pravi: »Nisem namreč vreden, da prideš pod mojo streho. Zato se tudi nisem imel za vrednega, da bi prišel k tebi, ampak reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen.« Kaj se skriva za temi besedami?

Iz besed učencev lahko razumemo, da je zanje, biti z Jezusom privilegij. Z Jezusom je lahko le tisti, ki je vreden njegovega oznanila, njegovih čudežev in njegove pomoči. Biti z Jezusom je torej privilegij, ki jim daje najrazličnejše ugodnosti: posebna spoznanja, posebno podporo in darove. Vse to je privilegij, ki so si ga zaslužili, ker so tako 'fajn'. S tega položaja, na katerem so, ker so tako 'fajn', se čutijo tudi poklicane, da presoajajo, kdo je še tako 'fajn' in dober, da je vreden Jezusove bližine oz. bolje rečeno, kdo je še vreden tako visokega položaja. Odnos z Jezusom je zanje pravzaprav le družbeni status.

Stotnik odnos z Bogom razume čisto drugače. Tako majhen je, ker je Bog tako velik. Še veliko manjši je kot vojak v odnosu do svojega oficirja, zato ni vreden, da bi Jezus prišel k njemu na obisk. Bog se ga lahko le usmili, vreden ga ne bo nikoli.

Tako vidimo dve poponoma različni podobi vere. Na eni strani vera kot status, kot privilegij in na drugi strani vera kot zavest človekove majhnosti in božje veličine. Žal je takšna delitev pogosto povezana s tem, kje je kdo: V Cerkvu ali izven nje. Tisti v Cerkvu si vse prevečkrat lastimo Jezusa, in jemljemo pravico do njegovih darov tistim izven Cerkvu. To bi mogoče še šlo, če bi doživljali Boga kot dar in bi se zavedali, da dar zahteva hvaležnost in odgovornost do darovalca.

V Cerkvu pa je vse prej kot to. Sam sem mislil, da ustvarjam občestvo, ki želi verovati in slediti Kristusu, pa vedno znova ugotovim, da zbiram okrog sebe ljudi, ki iščejo predvsem status, položaj, korist, kariero. Takšna Cerkev ne more zaživeti! Biti kristjan ni korist, je v prvi vrsti dar in odgovornost za ta dar. Biti kristjan ne more biti stvar privilegijev in pomembnih krogov. Biti kristjan pomeni slediti Kristusu.

Sedanji papež Frančišek nas je prav ta teden posebej opozarjal pri svojih jutranjih nagovorih, da vera ne more biti privilegij in karierizem. Takole pravi: *Jezusova pot je pot ponižanja, ki se konča na križu. Vedno bodo težave, preganjanja, kajti Jezus je po tej poti hodil pred nami. Ko kristjan nima težav v življenju, ko gre vse dobro, pomeni, da nekaj ni v redu. Najbrž je to znak, da se je spoprijateljil s posvetnim duhom, duhom tega sveta. In ravno to je za kristjana velika skušnjava. Slediti Jezusu, a samo do določene mere; slediti Jezusu iz navade oz. kot izraz neke kulture. ... ne da bi stopili na njegovo pot. Če sledimo Jezusu kot neki kulturni ponudbi, zlorablamo vero za*

vzpenjanje v družbi, za dosego večje moči. Zgodovina Cerkve je polna takšnih poskusov s strani vladarjev, oblastnikov in drugih, je dejal papež Frančišek in dodal, da je najti tudi kakšnega duhovnika in škofa. So nekateri, ki mislijo, da slediti Jezusu pomeni ustvariti si kariero, je zatrdil. Prav slednjega me je groza. Občutek imam, da se v Cerkvi ne moremo izkupati iz logike karierizma, privilegijev in koristoljubja. Bolj ko je Cerkev neugledna, ko dejansko po zdravi pameti ni mogoče več v njej ustvariti kariere, več je karierizma in iskanja privilegijev. Ne mislim, le na duhovnike in škofe, nič boljše ni z verniki. Različni krogi v Cerkvi se ustvarjajo pravzaprav po večini na podlagi logike koristi in karierizma.

Papež nadaljuje: *Mnogi kristjani mislijo, da je dobro slediti Jezusu, ker tako lahko naredijo kariero, lahko napredujejo. Vendar to ni pravi duh. Iz Jezusove poti ne moremo odstraniti križa: vedno je tam. Pa vendar, je pojasnil papež Frančišek, to ne pomeni, da mora kristjan iskati slabo oz. si želeti slabo. Kristjan sledi Jezusu iz ljubezni, in kadar mu sledimo zaradi ljubezni, pričujemo.*

Tu pa se nam ustavi. To občestvo je mrtvo, ker se boji pričevanja, ker noče pričevati, ker hoče ugodje, ker noče trpljenja. Ker hoče privilegij oznanila in noče prevzeti odgovornosti za oznanilo. Kdo ima tu prste vmes lepo pojasni papež, ko pravi.

Hudič zaradi pričevanja postane ljubosumen in da bi škodoval počne v ljubosumju marsikaj. Duh sveta namreč ne prenese pričevanja, ... zato pride do preganjanj. Ker se bojimo trpljenja, ne pričujemo. Ker se bojimo križa ostajamo raje v logiki elitizma in privilegijev. Tako umira naša vera. Papež vztraja: Hoja za Jezusom ni neka udobna pot, je pot pričevanja in trpljenja. Duh sveta tega ne bo prenesel in nam bo povzročal trpljenje, a trpljenje kot ga je doživel Jezus. Prosimo za to milost, je papež sklenil pridigo, da bomo zmogli slediti Jezusu po poti, ki nam jo je on pokazal in nas je naučil. To je nekaj lepega, kajti nikoli nas ne pusti samih. Nikoli! Vedno je z nami.